

Arrest

nr. 165 056 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). De bestreden beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, geboren te K.-Eritrea op [...]1991.

Op 26 april 2015 verklaarde verzoeker het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 27 april 2015 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 27 april 2015 werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken die reeds op 16 april 2015 te Italië genomen werden.

Op 8 mei 2015 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 21 mei 2015 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten, die zich op 17 juli 2015 uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de overname van verzoeker.

Op 11 september 2015 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, vroeg op 27.04.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 16.04.2015 werden geregistreerd te Pornassio (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 08.05.2015 en verklaarde dat hij in oktober 2014 vanuit Soedan naar Libië reisde. Na een verblijf van zowat zeven maanden verliet hij Libië met een boot. Hij reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië en verbleef vervolgens naar eigen zeggen vijf dagen in Sicilië alvorens via Frankrijk zijn weg verder te zetten naar België, waar hij op 26.04.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië.

Op 21.05.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties die op 17.07.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De Italiaanse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Genova.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij in Libië hoorde dat België een goed land is voor asielzoekers. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij Italië vluchtelingen op straat zag en naar eigen zeggen zag dat ze niet werden geholpen. Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-retoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen benadrukken we dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Het feit dat hij mensen zou hebben gezien die niet werden geholpen is ons inzien onvoldoende om te besluiten dat de betrokkene in Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er tevens op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1991 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens het verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 17.07.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up- to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om töt dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA- rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan

deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

Op 11 september 2015 nam de gemachtigde tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 23 september 2015 werd verzoeker overgedragen aan Italië (zie het verslag van vertrek).

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder en verkregen op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) blijkt dat verzoeker op 23 september 2015 werd overgedragen aan Italië.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel

ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Nu verzoeker reeds werd teruggeleid naar Italië, stelt zich de vraag welk voordeel verzoeker nog zou kunnen ontleen aan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarmee de gemachtigde aan verzoeker het verblijf weigerde met een bevel het grondgebied te verlaten en waarin werd beslist dat verzoeker naar Italië zou worden teruggeleid.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Het gegeven van de overdracht van verzoeker aan Italië werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsman van de verzoeker betwist ter terechtzitting deze overdracht niet, en stelt zich omtrent het belang naar de wijsheid te gedragen, maar stuurt desalniettemin aan op een vernietiging omdat de situatie in Italië problematisch is. Een dergelijk vaag pleidooi, waaruit geenszins blijkt dat de opgeworpen schendingen van hogere rechtsnormen zich hebben voorgedaan sedert de overdracht, volstaat niet om het actuele karakter van het belang aan te tonen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker in diens verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 mei 2015 op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die het verzet om de overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen, heeft geantwoord dat hij zich verzet tegen een overdracht naar Italië omdat hij daar vluchtelingen op straat heeft gezien en heeft gezien dat ze niet werden geholpen. Verzoeker maakte wat betreft zijn gezondheidstoestand enkel melding van een allergie aan de handen waarvan hij dacht dat de oorzaak lag bij de zee. Hij vermeldde geen familieleden in België of in een andere lidstaat.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het zeer waarschijnlijk is dat hij in Italië het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en dat de gemachtigde geen nauwkeurig onderzoek hieromtrent zou gedaan hebben. Hij verwijst naar de grote toestroom van vluchtelingen in Italië en naar het AIDA-rapport van januari 2015 waarin wordt gesteld dat Dublin-terugkeerders een meer gelimiteerde toegang hebben tot opvangfaciliteiten, meestal omwille van het feit dat hun asielprocedure reeds was afgesloten en bijgevolg bij terugkeer niet worden beschouwd als asielzoekers. Hij stipt aan dat sedert het voormelde rapport van januari 2015 er ondertussen meer dan 450.000 vluchtelingen zijn bijgekomen en dat een adequate opvang, degelijke medische behandeling en de nodige bescherming niet kan gegarandeerd worden. Nu de gemachtigde dit onvoldoende onderzocht heeft, terwijl de overheid ertoe gehouden is een zorgvuldig onderzoek te doen, zou dit een schending uitmaken van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM. Nu Italië de mensenrechten niet altijd zou respecteren, en de gemachtigde dit onvoldoende zou weerlegd hebben, zou dit een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM uitmaken. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan volgens verzoeker thans niet weerhouden worden. Verzoeker verwijst ook naar artikel 3, 2 van Verordening 343/2003 die werd ingetrokken door artikel 48 van de Dublin III Verordening.

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM betrekking heeft op de bescherming van het gezins- en privéleven. De Raad kan in het verzoekschrift geen toelichting vinden die betrekking heeft op verzoekers gezins- of privéleven, tenzij de uiterst vage bewoordingen dat Italië de mensenrechten niet altijd respecteert. Verzoeker heeft echter nagelaten *in concreto* te verduidelijken op welke wijze Italië zijn gezins- of privéleven niet zou respecteren, hij stelde evenmin familieleden in België of in een ander Unieland te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan geenszins aangenomen worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad geenszins volgen dat de gemachtigde een summier onderzoek zou gedaan hebben zoals blijkt uit de uitvoerig en gedetailleerd gemotiveerde beslissing. De gemachtigde heeft erkend dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen voor verbetering vatbaar zijn, doch niet in die mate dat er sprake is van systeemfouten die erop wijzen dat elke teruggestuurde asielzoeker zich in een mensonwaardige situatie

zou bevinden nu de Italiaanse autoriteiten maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. De gemachtigde steunt hiervoor juist wel op een zeer gedegen en grondig onderzoek van de situatie in Italië waarbij hij enerzijds talrijke toonaangevende internationale rapporten heeft aangehaald alsook rechtspraak van het EHRM zoals het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014, nr. 29217/12 en de beslissing AME v. Nederland van 13 januari 2015, nr. 51428/10, dat nadien nog werd bevestigd in verschillende andere beslissingen van het EHRM. Zo stellen de beslissingen van het EHRM van 3 en 17 november 2015, in de zaken A.T.H. v. Nederland (nr. 54000/11, punt 37), A.M. v. Zwitserland (nr. 37466/13, punt 21) en J.A. en anderen v. Nederland (nr. 21459/14, punt 29), allen onontvankelijkheidsbeslissingen, in min of meer dezelfde bewoordingen dat *“The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).”* Hieruit blijkt dat volgens het EHRM de structuur en algemene situatie van opvangfaciliteiten in Italië niet kunnen worden beschouwd als een situatie die op zichzelf volstaat om af te zien van alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land.

Verzoeker zelf heeft maar naar 1 rapport van AIDA verwezen, een rapport dat de gemachtigde eveneens in diens motivering heeft betrokken, waaruit blijkt dat the Swiss Refugee Council aanstipt dat terugkeerders inderdaad in bepaalde gevallen een meer gelimiteerde toegang hebben tot opvang, maar dat dit in hoofdzaak problemen stelt voor degenen wiens asielprocedure wordt geacht afgesloten te zijn aangezien zij niet langer als asielzoekers worden beschouwd. Verzoeker is zelf niet in die situatie nu hij in het kader van een overname, en niet in het kader van een terugname naar Italië werd overgebracht. Juist omdat verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nog niet heeft genoten van opvang zal hij, volgens de relevante passages uit het AIDA-rapport, juist meer kans maken om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven. Het feit dat verzoeker mensen zou gezien hebben die niet werden geholpen, is zoals de gemachtigde stelt, onvoldoende om te besluiten dat betrokkene in Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker haalt daarnaast in diens verzoekschrift geen enkel element aan dat betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie waaruit een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet blijken. Hij stelt wel, zonder enige verwijzing naar een bron, dat hij geen degelijke medische behandeling zal krijgen. Verzoeker had enkel gewag gemaakt van een allergie aan de handen doch heeft hier geenszins enig medisch stuk van voorgelegd. Bijgevolg beschouwt de Raad verzoeker als een alleenstaande jonge man, die geen medisch probleem heeft aangetoond. Hij heeft bijgevolg, zoals de gemachtigde terecht heeft opgemerkt, geen situatie van uitgesproken kwetsbaarheid zoals van de verzoekers met zes minderjarige kinderen in de voormelde zaak Tarakhel.

Noch op grond van de persoonlijke situatie, noch op grond van de algemene situatie kan verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De gemachtigde heeft dit wel degelijk zeer uitgebreid onderzocht en de Raad sluit zich aan bij die analyse *in casu*.

Artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker heeft nagelaten voorafgaandelijk aan de overdracht naar Italië gebruik te maken van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid teneinde de effectieve overdracht aan Italië te verhinderen. Ter zitting gevraagd waarom geen dergelijk beroep ten nuttigen tijde werd ingediend, blijft de raadsman het antwoord schuldig.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. MAES